

הערל פרק שמיני יבמות

פג.

עין משפט
נר מצוה

ליסא למתני'. דקתי לר' יוסי (א) אנדרוניוס מאכל את אשתו בתרומה:
מקמי ברייתא. דקתי לר' יוסי ספיקא הוא: מדכתיב רבי יוסי
לר' שמעון בן גוויג. דלירייה בהדיה במתני' ואירי בברייתא למדיה
שי"מ הדר ביה ולא תנאי היא דתמיה סמי תנא דברייתא מקמי תנא
מתני' דאי תנאי היא תרוייהו הוא
תני להו נמי בברייתא ומפיק לדרכי
שמעון כדאשכח לדרכי יוסי: דחייש
ליסודא. דאמר שמואל כהמולך
(ועל דף טז). הלכה כרבי יהודה
בשומרת יבם שקדש אחיו את אחותה
ומהכל אמרינן לה במש' מגילה כפ'
הקולא ודף יט:): הלכה כרבי יוסי.
דמתני' ואמרי בי רב היינו רב הונא
כדלקמן (פ) ופליגי אדאמרן לעיל אליבא
דרב לימא למתניתין וביה רבנא לקמן
מפרש על וכן קושי וקידוש וכוונתו
איירי רבי שמעון בהדיה הלך
מסתביר דלדר' יוסי דמתני' קאי
דלירי רבי שמעון בהדיה: יעקור.
דקא קלטה בשביעות דלון הרבנה
קולטת בפחות משלשים יום: לירי
שלשים ושלשים. כדי שיקלט שלשים
לפני שביעות דכל שלשים לפני שביעות
כשביעות דמו דנפקא לן מנחמיס
בזכרית משבות (פ) כמשקין בית השלמין
(מ"ק ג): ג' ו'. ג' לקלטה שקולטת
קודם זמן האיסור: כמה היא קישויה.
דקיי"ל (נה דף טז): נדה דלוריייתא
מתקשה בתוך י"א שבין נדה לנדה
ורואה דס' ג' ו'. ג' ימים רלוים מתמת
זכר וולדה אינה צאה לדי ויזה להיות
לריכה ספירת ז' נקיים כוללת נזוב
אלא ימי טומאת לידה כוללת ברידתא
דמתא (סס) כי יזוב זוב דמהל' דמה
מתמת עלה ולא מתמת ולך וכמה
יהא קישויה דאמרי' מתמת ולך הוא
אפילו מ' או מתמיס יום קודם לידה:
דיום חדש. חדש תשיעי היא וילת
זו ופעמים שאין יותר מיום או יומים
כגון שילדה בז' חדש אין הולך מטוהר אלא דמים שראתה מר"ח
ואילן שאין צאה על ידו לזניה אם לא ראתה ג' ימים רלוים קודם ר"ח
דקסברי ר' יהודה שיפורא גרים (א) (שופר שבת דין מוקעים לקידוש (ב)
גורס הקשו' ופעמים שהוא מטוהר את כל החדש כגון אם ילדה בסופו
ואין הטירה אלא מויבה אבל מנדה אינו מטוהר בזמן נדה ואם שפחה
מן הולד סמוך ללידה יום אחד חף מויבה לא טוהר והרי היא וילדת
בזוב וזריכה ז' נקיים דאגלא' מלתא דנער קמא לאו מתמת ולך הוא:
קידש. לטון סן תקדש ודגרים נזו. אסר תנזות חנרו וחייב לגלס:

ליתא למתניתין מקמי ברייתא דתנאי ר' יוסי
אומר "אנדרוניוס בריה בפני עצמה
הוא ולא הכריעו בו חכמים אם זכר אם נקבה
אדרבה ליתא לברייתא מקמי מתניתין
כמדשבקיה רבי יוסי לבר ווגיה שי"מ הדר
ביה ושמואל אמר ליתא לברייתא מקמי
מתניתין אדרבה ליתא למתניתין מקמי
ברייתא דהא שמעינן ליה לשמואל (ד) דחייש
ליחידאה הני ביילי כי לא מתעקרא מתניתין
אבל כי מתעקרא מתניתין לא חייש אמרי
בי רב משמיה דרב הלכה כרבי יוסי
באנדרוניוס ובהרכבה ושמואל אמר בקושי
ובקידוש אנדרוניוס הא דאמרן הרכבה
דתני ר' יוסי ג' נקבות ואין מברכין ואין מרכיבין
ערב שביעות פחות משלשים יום לפני ראש
השנה ואם נטע והברך והרכיב יעקור ר' יוסי
יהודה ואמר כל הרכבה שאינה קולטת
בשליש ימים שוב אינה קולטת רבי יוסי ור'
שמעון אומרים ינתי שבתות ואמר ר"ג אמר
רבה בר אבוב לדברי האומר שלשים צריך
שלשים ושליש לדברי האומר שלשה צריך
שלשה ושליש לדברי האומר שתי שבתות
צריך שתי שבתות ושליש ושמואל אמר
בקושי וקידוש קושי דתני 'כמה היא קישויה
ר"מ אומר או ארבעים או חמישים יום רבי
יהודה אומר דייה חדשה רבי יוסי ור' שמעון
אומרים 'אין קישויה יותר משתי שבתות קידוש
דתני 'המסוך גפנו על גבי תבואתו של
חברו הרי זה קדש וחייב באחריותו לדרבי
רבי מאיר רבי יוסי ורבי שמעון אומרים

הגהות הב"ח

(ב) רבי יוסי דיה דההס
כי סדיך חוקטין לקידוש
החדש: (ג) ת"ח ר"י
כי ויתרו תפנים ושמע
הסם וכו': (ד) באר' און
אום חוקט דכר שאינו עלו
כלל ויתרו נכללים מתקין:

מוסף רש"י

דחייש לליחידאה
במקום שיהיה חמור
ורבים מקילין ומגדיה
יח. יעקור. לפי
שקלטה בשביעות ורה'
לדבר האומר
שלשים יום לקלטה,
צריך שלשים לקלטה
ושלשים להוספת...
כמה היא קישויה. דלא
אחל ליה יבם ככל דמי
שפחה. אפילו ארבעים
או חמישים יום. אם
לא ספחה יום אחד סמוך
ללידה לא אחל ליה יבם
ולא היא וילת מוט נדה
לר' דיה חדשה. דיה
אם נטה את הקישויה אבל
חל היום תשיעי. אבל
קמה שבה בתוך ימי יבם
ובה חדש השמיני. אפילו
חמשה והולכת כל שביעי
הרי זו וילת מוט מתמת
אלו ימים על שמיני
שפחה. הרי זה קדש. אסר
אל המנחה ביום י.

קלה א מיי ס"ז מהל'
אישת הלכה די
ופ"י מהלכות תורות הלכה
קל"ב ב ג ד מיי ס"ג
מהלכות שמיטה
ויזבל הלכה ז' סגן לזין
הסו'
קל"ה ה מיי ס"ז מהל'
אישת יחלה הלכה
ז' סגן לזין קולא'

תוספות ישנים

בברייתא ד' יוסי לבר
ונדה ויהו' ומגל' דברייתא
עיקר דלתא ר' יוסי אמר
בברייתא כרשא וספח לר'
שמעון ה' דמתני' וספחה
יאמר נמי ותיבא ויהי מיה
מכרייתא ומתני' עיקר און
ז' קושיא דהא סברא אין
דמתני' קמה לברייתא
נכ"ל עוד אומר רבתי
נתנאל מדקאמר ולא
הכריעו כי חמיס שמעתי
דמתני' לחמיס דברייתא
כי לנשותיו סבר ויהו' לא
חשיב ליה הכרעה ברייה
דמשמע ולא הכריעו לא
הכריעו היעב ויהי מר'
שמעון שבכרעו כי לחמיס
סבר ויהו' לא סבר כר:
(א) דיאמר לבר דכרי
יוסי דמתני' ספיק דלי'
כרי וימי בברייתא תמי
דרב להו ל' למד דהלכה
כר' יוסי: (ב) י"ח מהלכה
ללקות דהא דפבר דחייב
עליו מ' מקומות הוי
משום יבואת דלאת וכן
דמרינן ליה ותיב קשיא
דאי דלי' לא זכר לא
כריה קרא און י' לבית
ודלי נבי סקלה שאני
למינן דלי קרא דתיב מיי
דש' ר' יהודה לתול
אנדרוניוס ככתב וא"כ
ודלי טעמא משום דלי'
קרא יתרוה דתול ימול כל
זכר דמריי ליה ויהי נמי
נבי סקלה שאני דלי קרא:
(ג) יק"ד רחיה דמתניתין
פ"ק דרי' אחרי ויבואתו
והב"ש ממין שפחה יום
אחד לפי ריה מתעשרין
לשעבר וימתרין מר'
בשביעות אלמא לא נעיק
כלל (וחספת) דת' תמרס
וקצירה דתניב בהרס
והקציר משתה. אפילו
ארבעים וי' יום פירשתי
נדה: החסר פ"ק דמי
פירשתי פ"ק דכ"ג:

גמורה: רבי יוסי ר' יוסי
לגבי ר' שמעון דמתניתין: ב' מתעקרא מתני' א' חייש. ואע"ג
דכמה משניות סוברות לאנדרוניוס ספק כפי' אם לא הביא (שכח
דף קלד): ובהתפלת (נה דף כח. וסס) ובפסק על אלו מוטין (וכסרות
דף מח. וסס) מ"מ לר' יוסי אנדרוניוס הוא זכר שהמשנה היא עיקר
מן בברייתא ומ"מ דייק שפיר לקמן לאנדרוניוס לשמואל זכר הוא
אע"ג דכמה משניות סברי דספיקא הוי דאם איתא דסבר כהנהו
משניות לא היה אומר דליתא לברייתא דיינין שתופס אותה סברא
עיקר היה לו לומר דברייתא היא עיקר שאומרת כן לרבי יוסי:

הלכה ב' יובי באנדרוניוס. פירש כגונטרס דכרי יוסי דמתניתין פסק בכלל הנך מיילי דחשיב הלא אנדרוניוס סבר וקושי וקידוש
כולם משניות הס ואיירי ר' שמעון בהדי רבי יוסי ש"מ דאנדרוניוס דמתני' קאי (א) ועוד דאמרי בי רב היינו רב הונא ושעמי' ליה
לרב הונא דאמר לקמן משמיה דרב אנדרוניוס חייבין עליו סקילה משני מקומות (ב) ופליגי אדאמרן לעיל אליבא דרב דליתא למתני' מדקאמר
דליתא משמע דסבר בברייתא דמדקדק לקמן אדשמואל דסבר כר' יוסי דמתני' מדקאמר ליתא לברייתא והיהו' בהתפלת סבר רב נמי כר'
יוסי דברייתא גבי טומטוס ואנדרוניוס שראו לכן או אודס והשפת אמוראי נינהו ואלויבא דרב: לדרברי האומר ש"שים צריך א'
וש"שים. פ"ת לאו אשביעית קאי דלענין נטיעה ז' ליכא תוספת שביעית לאסור נטיעה הנקלטת בתוספת שביעית אלא לענין ערלה קאמר
וה"כ לדברי האומר שלשים לקלטה לריך לגבי ערלה שלשים ושלשים ור"י דסוגיא דפ"ק דר"ה ודף י: וסס) מוכחת כן גבי דמתני' אחד
הנוטע ואחד המזריך ואחד המרכיב ערב שביעית שלשים יום לפני ר"ה עלתה לו שנה ומותר לקיימן שביעית כ"ו ודייק התם דלא
מיתוקמא כרבי אלעזר דאמר שלשים יום בשנה משובים שנה משום דלדידיה שלשים ושלשים עמי ומוקי לה כרבי מאיר דאמר יום אחד
בשנה חשוב שנה דיום שלשים עולה לכאן ולכאן ואם איתא דרב נחמן אמר רבה בר אבוב אשביעית קאי שפיר מיתוקמא היהא דאחד
הנוטע כר' אלעזר ולא הזכיר התנא אלא שלשים שנמשכים שנה אשביעית דרב אומר רבה בר אבוב אשביעית דלון נטעשי דמיימי
הזכיר ל' של לקלטה ושיר שלשים של התוספת הנחשבים שנה: קידוש דתנן ב' א' דפסקי' בהגזול (נ"ק דף ק. וסס) ל' הך ד' רבי
מאיר דלדון דינא דגרימי מ"מ אפסר דהלכה כר' יוסי כהא דקאמר לא קידש ואפסר דר' יוסי מודה לר' מאיר דאם קידש דחייב בחתירותו
והתם לא מיימי אלא דמהכל שמעינן דלדון דינא דגרימי ולענין דינא דגרימי הוא דפסקין נתיב בעלמא אבל הלא הלכה כר' יוסי דלא קידש:
המסוך. הוא הדין הזורע כהוא עובדא דמיימי רבי יוסי כפיפא אלא נקט ממסק' משום רבותא דרבי מאיר דאם כמשך אסור:
רבי יוסי אומר ב'. כפיפא מיימי רבי יוסי מעשה בחדש שזרע כרמו זה חנרו והמיר רבי עקיבא דאם בזריעה נבואה
דחיי כלאים דלוריייתא תהיר אם כן הא דאמר בהקומן וטא (מנחות דף טו. וסס) מעשה בחדש שזרע כרמו זה חנרו סמדר ואסרו
חכמים את הזרעים והתירו הגפנים ומשמע (ט) דבשאר זרעים דהוו דרננן איירי אבל כקניס ולוף או ה' המינים שהם כלאים דלוריייתא
היו אסורים גם הגפנים שאין של זרוע אם כן לא אחיא היא דמנחות כרבי יוסי אף על גב דפסיק שמואל נתיב אלא כרננן ורב הונא
אמר רב אמר נמי כסמוך דלון הלכה כרבי יוסי והא דלא מוקי התם כרבי יוסי וינמא דהתירו הגפנים אפילו כלאים דלוריייתא היינו
משום דקסבר לרבי יוסי אפילו זרעים מותרים דיינין דמן התורה אין אחד אסור (י) כלאים דבר שאינו עלו און כלן כלאים והכל מותר:
אין